

Eyvind Skeie

SOMMERENGEN

– en fortælling om håb



Illustrationer: Anders Færevåg

HILSEN

Det er en vinterkold januaraften. Telefonen ringer, og jeg kan høre, at det er Anders.

For en del år tilbage, da vi begge var studenter, holdt vi sammen. Nu er årene gået, vi har bosat os på hver vor egen og har ikke haft så megen kontakt med hinanden.

Anders bor med sin familie på øen Røvær uden for Haugesund på Norges vestkyst. Der arbejder han som freelancetegner og som lærer. Han og hans hustru Marit har fået tre børn. Jeg kan med det samme høre på stemmen, at der er noget galt. Roligt forklarer han det hele.

Det skete for to dage siden. Fem år gamle Ingvil havde om formiddagen været alene ude at kælke.

Sandsynligvis var farten blevet for stor, hun var kommet ud over snekanten og var havnet i en stejl ur (kløft), som førte ned i havet. Der havde de fundet Ingvil.

Læge og redningshelikopter kom til, men livet stod ikke til at redde. Ingvil var død. Tilbage stod en oprevet familie, som sammen skulle i gang med det tungeste af alt arbejde: at leve sig igennem sorgen over et mistet barn, et ulevet liv, en datter og en søster, som ikke længere skulle fylde familiens dage med sit nærvær.

Jeg hører Anders tale til mig, og han formidler denne smerte. Jeg tænker på mine egne børn og på den rædsel, som alle vi forældre sikkert mange gange har følt: frygten for at miste dem – for at de skal blive revet bort fra os og vor omsorg. Jeg ser for mig nogle af de situationer, jeg har stået i i min præstegerning: øjeblikke af sorg og chok, som gjorde ord fattige og tomme.

Anders spørger mig, om jeg kender et digt eller en fortælling, noget de kan dele med Ingvi's søskende, og som kan hjælpe dem til at sætte ord på sorgen og på det håb, vi har.

Jeg vil prøve at skrive noget. At der findes kræfter i troen og i fantasien. Jeg prøver at skrive om et barn, som i stor uskyld vandrer ind i en mørk dal.

Det bliver langt ud på natten, og jeg har lyset tændt endnu. Jeg vandrer i mørke i fortællingen. Så får jeg øje på Han Som Altid Venter. Det er ham, der siger velkommen, når alle andre er nødt til at sige farvel. Da får det hele retning og struktur.

Dagen efter sender jeg fortællingen med posten til familien på Røvær. Jeg håber, at ordene kan hjælpe dem nogle skridt på sorgens nødvendige vandring.

Påskedag bliver fortællingen læst i radioen. Breve og henvendelser strømmer ind. Den bliver kopieret og bliver sendt ud til mange mennesker i sorg.

Da foråret kom, satte Anders sig ned og tegnede illustrationerne til denne bog. På den måde tror jeg, at han fuldbyrdede noget hos sig selv.

Sådan blev fortællingen Sommerengen til.

Jeg håber, at den vil blive læst af nogen, som måske trænger til hjælp på sin vandring gennem sorgens landskab.

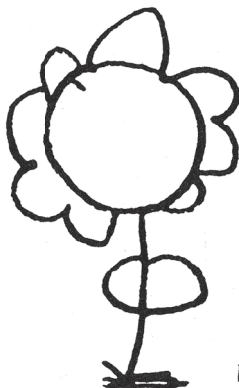
Oslo i januar 1986

Eyvind Skeie

I den danske udgave har pigen Ingvil fået navnet Majken.



INGVIL



22/9-79

17/1-85

Jeg ved ikke, hvordan jeg skal fortælle dig dette her, for det er ikke et eventyr. Og alligevel er det lige, hvad det er: et eventyr.

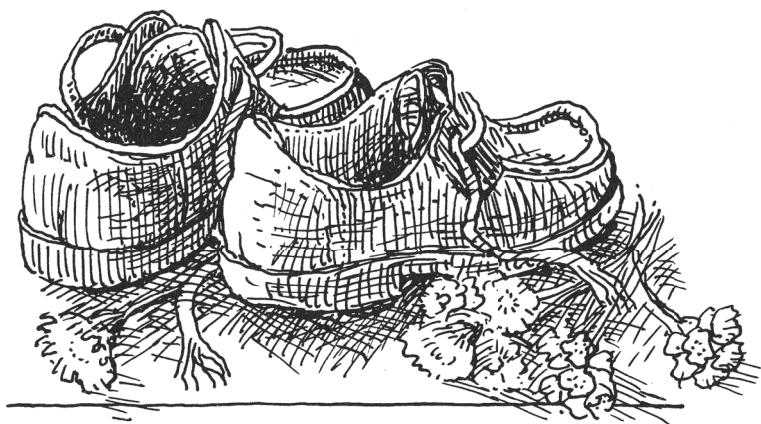
Det er ikke noget, der er sket, og alligevel sker det hele tiden. Det handler om én, du engang har kendt, og alligevel handler det ikke om nogen, du kender.

Lige ved siden af dig er der en dal, men du kan ikke se den. Du ser den først, når du er kommet ned i den, og når du er der, ved du ikke, du har været der, før du er kommet ud igen.

Jeg tænker på Den Mørke Dal. Nogle mennesker kalder den for Døden, men jeg har nu altid kaldt den for Den Mørke Dal. Den er der nemlig, for at man skal gå igennem den. Og når du er gået igennem den, er du ikke længere sådan, som din mor og far, dine brødre og søstre, naboer og venner husker dig. Du bliver forandret i Den Mørke Dal. Og det er det, jeg gerne vil prøve at fortælle dig lidt om.

Den Mørke Dal er der hele tiden, lige ved siden af dig. Du kan bare ikke se den. Du kan slet ikke se Den Mørke Dal, før den dag du pludselig skal ned i den, og det er den dag, du dør.

Det er svært at forklare, men når man dør, går man ligesom et skridt til siden, væk fra sig selv. Og så er man lige med ét i Den Mørke Dal. Man kan ikke selv bestemme, om man vil derned eller ej, og der er ingen, der kan komme og hente en tilbage fra Den Mørke Dal. Stjerne i Den Mørke Dal går kun den ene vej; du kan ikke vende om og gå tilbage, når først du er kommet derned.

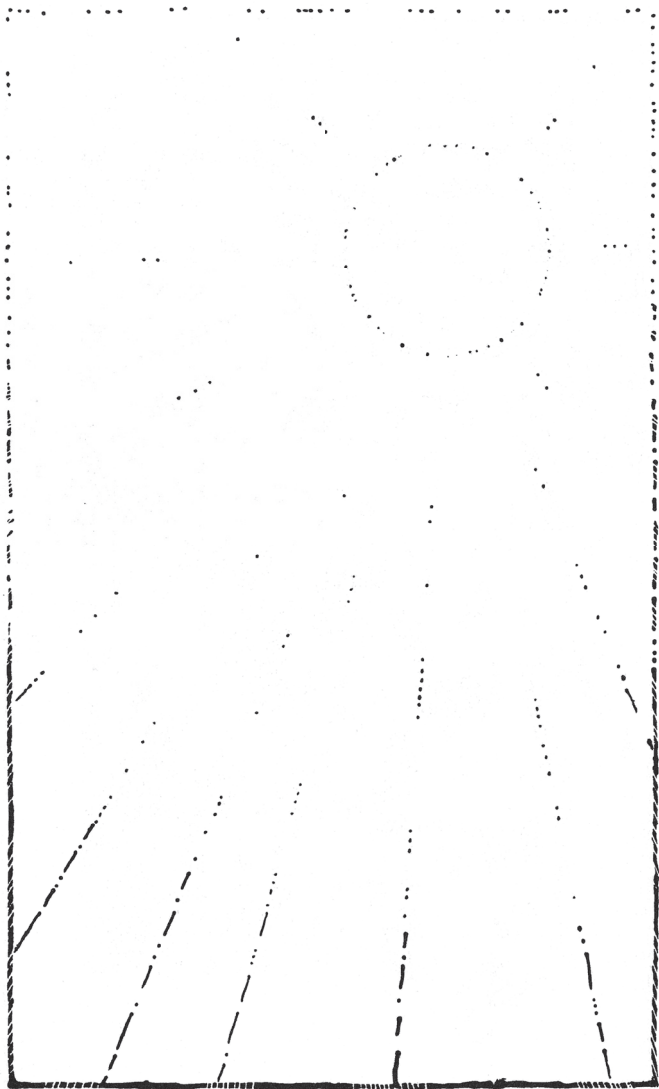


I begyndelsen er Den Mørke Dal kun mørk. Måske de græder en smule, de der går der, for det kan gøre ondt, når man pludselig er ved siden af sig selv nede i dalens skygger.

Skygger siger jeg, for dalen er ikke helt mørk. Hvis den var det, sådan fuldstændig bælgmørk, så var det ikke til at famle sig frem. Men der er lys i Den Mørke Dal, og det skal jeg fortælle dig om senere.

Men altså: de, der går der, græder måske en smule i begyndelsen. Men efterhånden som de kommer længere ind i dalen, holder de op med at græde. På en måde tror jeg, de glemmer, hvad det var, de græd over. De glemmer, at de har taget et skridt til siden, væk fra sig selv, og de glemmer det, som gjorde ondt. De kan bare mærke, at stien er begyndt at gå en smule opad, og så ser de mere og mere af lyset.





Og nu skal jeg fortælle dig om lyset i Den Mørke Dal.

Men jeg kan ikke sige noget om lyset uden at fortælle om Han Som Altid Venter. Det er kun noget, jeg kalder ham, Han Som Altid Venter. Det er et godt navn, og jeg er sikker på, at han kan lide det navn. For det er nemlig det, han gør: Han venter altid.

Der hvor Den Mørke Dal ender, munder den ud i en vidtstrakt eng. Jeg tror, den hedder Sommerengen, for det er altid sommer på den eng.

Det kan måske lyde lidt kedeligt, at der altid er sommer på Sommerengen; der er jo mennesker, som holder mere af foråret eller efteråret eller vinteren end af sommeren.



Men i landet på den anden side af Den Mørke Dal er der meget, der er anderledes end her hos os. Årstiderne kommer ikke efter hinanden, sådan som du og jeg er vant til. Nej, i det land ligger årstiderne ved siden af hinanden. Til venstre for Sommerengen ligger Forårsmarken og til højre en stor park, der hedder Høstens Have, og derfra kan man gå lige ind i Vinterskoven.

